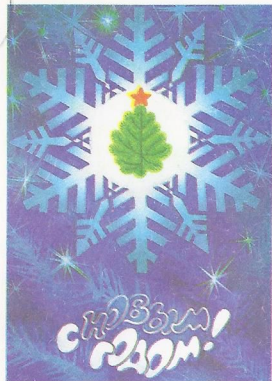

1994

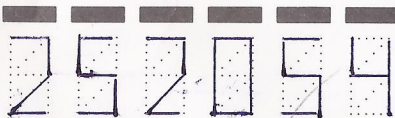

Куда *м. Київ-54*
вул. Чкалова
д. 52 кв. 38

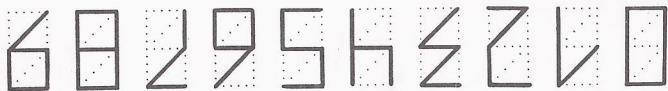
Кому *Маняк Володимир*
Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
252073

м. Київ-73
вул. Фрунзе д. 131 кв. 89
Мазена Т. О.

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Образец написания цифр индекса:
Внимание!

© Министерство связи СССР, 1988
20.04.88. 88154. Цена 6 к. Художник *Н. Корובה*

ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО

Изготовлено на Ряжской ф-ке Гознака

Листовнику т. Маняк Володимиру
Антоновичу

194

від гр. м. Києва, вул. Фрунзе, д. 131, кв. 29
Мазена Ганни Опанасівни - пенсіонерка.

Якщо буде потреба, то і мої спогади про
голод 1933 року полістятъ.

У моєму селі Дзюбани Козельщанського р-ну,
Полтавської обл. того 1933 року померло від
голоду дуже багато селян, так що ходили
пухлі і не було кому їх хоронитъ.
Мій дядько, Дмитро Мелішко, теж помер,
він був пухлий і не міг уже ходити на робо-
ту, ніхто не дав хліба і 100 гр. Дядина Кили-
на ходила на роботу, як випаде в пай
з сотки буряків, то дадуть 300 гр. хліба, а ще
ж було чимось дітей. Жили в бідній ще пансь-
кій хаті моєї баби. На горі колись була
економія і там жили бідні, хто працював
у економії, то була панська хата.
Баба жила з 2-ма дітьми: це моя мати
і дядько Дмитро. Не було в хаті нічого,
тільки піл, лави ^{пери} кругом стін і скриня, яку
принесла вже дядина. В ту скриню дядина
замикала ті 300 гр. хліба, щоб для дітей
потроху було. Дядько просив: "дай мені хоч
крихітку хліба" вона говорила: "е, хай дітям".
І одного разу дядина пішла на поле, дядько
зліз з пері, розрубав сокирою скриню, з'їв
той хліб і того ж дня і помер.

Дядько не міг їсти овочів-зелені, а діти рвали вже зелені ягоди вишень слив, рвали акацію. Дядько було напушувати їм гарбузів, які почали вже в'язатись, стояли в габуні в жарі з соломом, бо лісу немає в нас, то найменшому, було 2½ роки, залізе в ніг і сидить їсть ті гарбузи. Мій Василько співав завжди пісню: "е, е Петро кашки, навве мама лвинчик спече." Він не вимовляв букву л і р. Це так: "е, е Петро кашки нарве, мама лвинчик спече!"

2 А Петро був середульшим, то на горі стояв млин-вітряк, він попід вітряком пролізе, налітає з пилом луки, та ще й у пазуку, бо це ще й крав зветься, то мати натовче цвіту акації, і туди ту луку, облітки і то такі млинці були тоді. В дядька колись були в снігах-закроми звались, але зерно, яке було, і при запас і їсти, все забрали в колгосп, то дядько тоді і закромі розібрав, і спалили, бо не було тиле і топити.

Запрягла тоді жінка з нашого села одну конягину у воза, і збрала 10 гол. мертв'як, бо і її мати померла тоді, одвезла на цвинтар, хтось ямку викопав по груді, так і повкидали в одну ту ямку 10 душ.

2 В сусідки моєї було 7 душ дітей: Катя, Сергій, Петро, Микола, Михайло, Мона, сім'я і головік-жидівка Зайсько цих дітей, всіх хтось вивіз на цвинтар, сама вона була пужала і не знає, де їх хто і закопав на цвинтарі. Все ходила потім після війни вже до могили

3) моєї матері полинати своїх дітей.

2 Коли дядько мій Дмитро помер, а діти не просяли їсти, то дядька наклали в ніг згоним-зсамоми полова, закрили застаканом у снігах верха (це з ^{пашпиром} трапек зроблено було вузол, яким застаканом верха) і в 2 години, то з ноги заклали те снігтя, діти ж спали на пері, позавішували вікна, щоб вони подавились димом. Сама ж ходила кругом хати, щоб хата не згоріла. Старшому, Іванові, було 13 років, прокинувся, закашлявся і давай у вікна грається вибігати од диму і менші прокинувшись та давай кричати, тоді тітка увійшла і відкрила двері і верха так вони залишились живі. Двоє померли вже, а двоє є живі.

2 Був у селі Головін, Авель звали, вродивий був, одліковцем працював тоді в колгоспі. Люди про його складали пісні:

1) Ходить Авель по горі і ^{рахує} щитає трудовні, трудовень трудовень, дайте хліба жор на день. Не ^{рахує} щитай ти трудовнів ^{рахує} щитай одилиці, Батько ходить без щитанів, мати без ^{спідниці} спідниці?

Або: " Ні корови, ні свині тільки Сталін на ситні."

2 Я тоді в селі не жила, нас батько вивіз на Донбас, то там давали по 400гр хліба жито працював, а на індушевенців по 200гр. Нас було в батька 4 дітей. Брай (він загинув у В. В. війні) служив у

4) Армії, ще 2 сестри вже працювали, а мені тоді було 10 років.

2) Пам'ятаю, старший дядьків син Іван прислав нам на Донбас з села Дзюбанів листа: твійто, вишліть посилочку, бо твійто з голоду умирає, поки підешими сухариками, то посламу, коли прийшов лист, що спасиді, твійто за посилочку, посилочка прийшла, але твійто вже вивезли на цвинтар. В селі Вакулівці цього ж району люди їли людей, засолювали м'ясо з мертвих. Розказувала мені баба з того села, яка прийшла жити у наше село.

В селі Стави, Кагарлицького р-ну, Київев-кої обл. (звійти лий головік, то там був спиртовий завод і люди з навколишніх сіл приходили по брагу і їли, щоб не вмерти з голоду, яку їли ще й не давали. Їли також вероємий.

2) Зараз наші діти не знають цього, та краще, щоб і не знали того страхіття, що пережили ми.

20 I - 89р.

Мазена Т. О.

Матиса